

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **V. B.,**
bytem xxx
zastoupen advokátem Mgr. Kamilem Fotrem,
se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábr. L. Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, č. j.: 412/2018-160-SPR/6,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy – odbor agend řidičů ze dne 3. 5. 2018, č. j. 412/2018-160-SPR/6, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Kamila Fotra, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 15. 5. 2018, ve znění doplnění ze dne 28. 5. 2018, domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva dopravy- odbor dopravních agend řidičů (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále též „MHMP“) ze dne 25. 11. 2015, č. j. MHMP 2042029/2015, kterým byly podle § 123f odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) jako neodůvodněné zamítnuty námitky a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů potvrzen ke dni 11. 3. 2015.

2. V *prvním žalobním bodu* žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesplnil svou povinnost přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady. Podle žalobce musí být rozhodnutí ve věci postaveno na spolehlivě zjištěném stavu věci, neboť okolnost pozbytí řidičského oprávnění je sankcí sui generis srovnatelnou se sankcí zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. V rámci řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, si žalovaný neopatřil pokutové bloky, a tudíž nebylo možno najisto postavit, zda byla naplněna hmotněprávní podmínka pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče ve smyslu § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalovaný vycházel pouze z oznámení o uložení pokuty v silničním řízení ve smyslu § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu (dále též „oznámení“). Takovýto podklad je ovšem plně způsobilý pouze tehdy, pokud obsahuje veškeré potřebné informace. Takto tomu ovšem v projednávané věci nebylo, neboť oznámení o uložení pokuty navazuje na rozhodnutí o vině a sankci, které mohl žalobce, na rozdíl od tohoto oznámení, svým jednáním ovlivnit. Na oznámení o uložení pokuty se nelze v dané věci spoléhat, neboť pouze z autoritativního rozhodnutí orgánu lze zjistit, zda byly naplněny podmínky pro záznam bodů. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce byl přítomen u všech přestupků a souhlasil i se způsobem jejich vyřízení. Žalovaný však již neuvedl, jak k tomuto závěru dospěl, neboť obsahem spisového materiálu nebyl žádný pokutový blok. Žalobce přitom poskytl důkazy prokazující, že se blokového řízení dne 10. 7. 2013 zúčastnit nemohl, neboť byl prokazatelně na jiném místě. Správní orgán, který v daném případě pokutový blok vystavil, uvedl, že došlo k jeho ztrátě, na což žalobce žalovaného také upozornil. Ve svém doplnění odvolání žalovanému žalobce zcela identifikoval přípis Policie ČR, kterým mu bylo sděleno, že pokutový blok již neexistuje, zároveň však opomněl tento přípis ke svému podání připojit, toto však nemělo žalovanému bránit si tento přípis sám obstarat, případně žalobce upozornit na chybějící přílohu jeho podání.
3. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce dále nesouhlasil s uplatněním zásady koncentrace řízení, ačkoliv se tato v řízení o námitkách uplatnit nemůže. Námitkové řízení je sice v dispozici žalobce, ovšem po podání námitek již probíhá ve věci řízení *ex officio*. Nadto, pokud by se koncentrační zásada na řízení o námitkách aplikovala, měl být o této skutečnosti žalobce poučen, k čemuž ovšem nedošlo.
4. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se s důvody pro neobstarání pokutových bloků vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Toto rozhodnutí je přezkoumatelné, žalobce u všech přestupků byl, souhlasil s jejich vyřízením v blokovém řízení a rozhodnutí nabyla právní moci, což vyplývá z oznámení o uložení blokové pokuty, v opačném případě by tato oznámení neexistovala. Dále žalovaný s odkazem na soudní judikaturu uvedl, že řízení o námitkách je vedeno zásadou koncentrace. Pokud jde o absenci výzvy k doplnění přílohy v podobě přípisu Policie ČR, žalovaný uvedl s odkazem na soudní judikaturu, že toto nebylo jeho povinností. Ve zbytku pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
7. Žalobce v následné replice na svých žalobních bodech trval. Zopakoval, že žalovaný si měl opatřit pokutové bloky a nespokojit se s oznámením o uložení pokutového bloku, přičemž nejméně v případě pokutového bloku ze dne 10. 7. 2013 tento nemohl nabýt právní moci, jelikož tohoto dne se žalobce nacházel ve Velké Británii, což také doložil elektronickou letenkou a fotografiemi z Anglie. Dále uvedl, že žalovaný byl povinen jej vyzvat k předložení přípisu Policie ČR s upozorněním, že tento nebyl přílohou doplnění odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Soudní judikatura k zásadě koncentrace, na kterou žalovaný poukázal, není v daném případě přiléhavá. Řízení o námitkách je sice zahajováno dispozičním úkonem, ovšem v podstatě se jedná o pokračování řízení vedeného z úřední povinnosti. Pozbytí řidičského oprávnění jako následek dosažení 12 bodů v hodnocení řidiče je dle soudní judikatury srovnatelné s odnětím řidičského oprávnění podle jiného právního předpisu ve smyslu § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Na řízení o námitkách tedy nelze shodně jako v případě přestupkového řízení zásadu koncentrace uplatnit.
8. Soud o věci rozhodoval za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce tento procesní postup navrhl a žalovaný se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy k tomuto procesnímu postupu nevyjádřil, proč se uplatňuje fikce souhlasu. Důkazy navržené žalobcem soud neprovedl, neboť jsou převážně součástí spisového materiálu, ze kterého při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, či jsou nadbytečné, neboť soud shledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení, jak bude dále uvedeno.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že je žaloba z části důvodná.
10. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy.
11. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu v rozhodném znění „*nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Podle odst. 3 shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*“
12. Ve vztahu k první (nedostatečně zjištěný skutkový stav) a z části k druhé žalobní námitce (koncentrace řízení) soud předně uvádí, že je třeba od sebe odlišit dvě různá řízení - na straně jedné řízení, na základě něhož dochází k záznamu bodů do registru řidičů, na straně druhé pak řízení námitkové ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu. V případě záznamu bodů do registru řidičů se jedná o trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55), a tudíž se zde uplatní zásady pro soudní přezkum v oblasti správního trestání. V uvedeném rozhodnutí rozšířený senát zároveň zdůraznil, že tento trestní charakter se vztahuje na otázky zjišťování skutkového stavu, tedy na situace, kdy soud ověřuje, zda správní orgán shromáždil dostatek důkazů pro své skutkové závěry. V řízení o námitkách správní orgán nezkoumá skutkový děj, pouze ověřuje, zda byly body zaznamenány na základě způsobilých podkladů a v souladu s jejich obsahem.

13. V nyní projednávané věci z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalobce v odvolání ve znění doplnění zcela konkrétně namítal nedostatečná skutková zjištění, kdy ve věci přestupku ze dne 10. 7. 2013 tvrdil, že byl v tento den mimo území ČR v Londýně s rodinou, manželkou a dětmi na dovolené, proto nemohl na území České republiky spáchat přestupek ani dát souhlas s jeho projednáním v blokovém řízení. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení tak zahrnuje omyl nebo záznam vyplývající z nedbalého přístupu k výkonu veřejné moci. Svá tvrzení o pobytu mimo území ČR doložil v odvolání datovanou fotografií ze dne 10. 7. 2013, fakturou za letenky k cestě do Londýna a zpět v tomto období, jakož i samotnými letenkami s datem odletu z Prahy do Londýna dne 8.7.2013 a datem odletu z Londýna do Prahy dne 12.7.2013, tedy v období, kdy měl spáchat na území ČR přestupek. Dále žalobce v odvolání poukázal na výsledek vlastního šetření, kdy zjistil, že Policie ČR ke spisové značce KRPA-259788/Př/2013-0001206 pokutovým blokem série FD/2013 č. D0054454 ze dne 10. 7. 2013 nedisponuje, neboť tento pokutový blok byl policisty ztracen. K tomu jako důkaz označil přípis Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II. D1 ze dne 8. 3. 2018 (dále též „přípis Policie“), z něhož měla tato skutečnost vyplývat, přípis však nebyl k odvolání připojen. Podle odvolacích tvrzení tak prvostupňový správní orgán pochybil, pokud se spolehl toliko na oznámení o uložení pokuty ve vztahu k přestupku ze dne 10. 7. 2013, neboť přinejmenším záznam dvou bodů za tento přestupek nemá způsobilý podklad, a je otázkou, zda vůbec existoval, kdo byl jeho adresátem, neboť žalobce to být nemohl, když žádný přestupek nespáchal, na místě přestupku nebyl, pokutový blok nepodepsal, a tedy není žádné právního ani rozumného důvodu, aby měl za tento přestupek zaznamenány 2 body v bodovém hodnocení řidiče.
14. Žalovaný k tomu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že měl správní orgán I. stupně pouze zkoumat, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem, zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání dle přílohy zákona o silničním provozu. Měl za to, že v daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Žalovaný dále zdůraznil, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktu orgánů veřejné moci, neboť je nutné nahlížet na ně jako správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. K tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 233/2015-58 a č.j. 5 As 168/2014-44. Podle žalovaného správní orgán I. stupně nebyl povinen v případě žalobce pokutové bloky ani obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečnými podklady. K tomu poukázal na rozsudek NSS č.j. 5 As 39/2010-76 a č.j. 3 As 19/2011-74. K žalobcovu zpochybnění jednotlivých údajů pokutového bloku ze dne 10.7.2013 u rozhodnutí ze dne 11.3.2015 (dále též „sporný pokutový blok“) konstatoval, že se tak stalo v druhém doplnění odvolání a po změně zástupce. Podle žalovaného se jedná o zřejmě účelové tvrzení žalobce, neboť jestliže by tomu tak skutečně bylo, zcela jistě by informaci o jím vykonané dovolené sdělil správnímu orgánu I. stupně ihned s podanými námitkami a nikoli v druhém a třetím doplnění odvolání. K tomu žalovaný zdůraznil, že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je zde plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou žalobce nenaplnil. K namítané neexistenci sporného pokutového bloku žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil jím označený přípis Policie ČR, tudíž považuje jeho tvrzení za liché. Na to žalovaný uzavřel, že u všech přestupků a uložených blokových pokut žalobce byl,

souhlasil se způsobem vyřízení těchto přestupků a rozhodnutí o uložení blokových pokut nabyla právní moci. K tomu odkázal judikaturu NSS a odvolání zamítl.

15. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť, ačkoli žalobce v odvolání zpochybnil skutkový děj zcela konkrétně ve věci sporného pokutového bloku a svá tvrzení k odvoláním doložil, žalovaný nedostál své povinnosti správního orgánu ověřit, zda byly body zaznamenány na základě způsobilých podkladů a v souladu s jejich obsahem a sám si sporný pokutový blok neopatřil, stejně jako přípis Policie ČR, na které žalobce v doplnění odvolání poukazoval. Je třeba přisvědčit žalovanému, že žalobce přípis Policie ČR k odvolání nepřipojil (na rozdíl od faktury za letenky vlastních letenek a fotografie), žalovaný však měl s ohledem na zcela konkrétní námitky žalobce (odvolatele) ve věci sporného přestupku, a tedy námitek zásadně a konkrétně zpochybňujících skutkový děj zjištěný správním orgánem I. stupně, sám tento přípis Policie ČR opatřit nebo jej od žalobce vyžádat, nikoli však pro jeho nepředložení s odvoláním označit žalobcova odvolací tvrzení za lichá. Žalovaný tak postupoval v rozporu s pozdější judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8.11.2017 č.j. 10 As 3/2017-34), která shrnuje rozhodnou judikaturu NSS v obdobných věcech a uzavírá v bodu 24, že si správní orgány musí obstarat pokutové bloky jen tehdy, pokud účastník v souvislosti daným přestupkem vznesl konkrétní námitku – jindy ne. Z této judikatury podle NSS naopak neplyne, v situaci, kdy účastník ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, že se povinnost obstarat si pokutový blok a zabývat se jeho obsahem přenáší na krajský soud. Z bodu 30 citovaného rozsudku dále vyplývá, že správní orgán je povinen zabývat se určitými formálními náležitostmi pokutového bloku, pokud je řidič konkrétně namítá a pokud mohou zpochybnit způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodu do registru.
16. V nyní projednávané věci tak žalobce učinil a je přitom nerozhodné, že se tak stalo až v průběhu odvolacího řízení. Soud na tomto místě odmítá stanovisko žalovaného, že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něj plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou žalobce nenaplnil. Uvedené závěry jsou totiž v přímém rozporu s Rozšířeným senátem NSS ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, podle kterého je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 silničního zákona trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv základních svobod. Závěry žalovaného o uplatnění zásady koncentrace v řízení o námitkách pak vyvrací rozsudek NSS ze dne 24.10.2013, č.j. 4 As 102/2013-38 (bod 30), z něhož plyne, že stejně jako v řízení přestupkovém, i v řízení o námitkách proti záznamu bodu v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu, je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.
17. Vzhledem k tomu, že předložený spisový materiál správního orgánu neobsahuje podklady svědčící pro konstatování, že se žalobce dopustil sporného přestupku, který byl projednán v blokovém řízení, za který mu byla uložena pokuta, byl proveden odečet bodů, přičemž žalobce tvrdí, že v daném případě přestupek nespáchal a svá tvrzení dokládal v průběhu odvolacího řízení, bylo na místě, aby si žalovaný vyžádal příslušný pokutový blok, z něhož by bylo možné zjistit, zda žalobce svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou, tedy zda blokové řízení proběhlo. Žalovaný si tak měl obstarat dostatečné (originální) podklady, aby mohl řádně vypořádat odvolací námitky žalobce, který zcela konkrétně zpochybňoval způsobilost daného pokutového bloku být podkladem pro záznam bodu v registru řidičů. Soud nemohl přehlédnout, že přípis Policie

ČR žalobce připojil k žalobě jako důkaz. Soud však tento důkaz neprovedl a za tím účelem nenařizoval ústní jednání, neboť je třeba, aby se touto listinou, resp. obsahem tohoto sdělení, které bude případně žalovaný verifikovat u Policie ČR, zabýval nejprve správní orgán a poměřoval výpovědní hodnotu této listiny s výpovědní hodnotou důkazů, které žalobce navrhl a připojil k odvolání (datovaná fotografie o pobytu žalobce s rodinou v Londýně, faktura za letenky v rozhodném období, samotné letenky v rozhodném období), jakož i dalších podkladů správního spisu, a zjišťoval i další skutečnosti, resp. další důkazy v rozsahu, kterým bude skutkový stav postaven na jisto. Soudu je známo rozhodnutí NSS ze dne 29.3.2017 č.j. 8 As 186/2016-35, podle jehož skutkového děje došlo ke skartaci pokutového bloku. Také podle tohoto rozsudku (bod 15) vyplývá odkaz na předchozí judikaturu NSS, podle níž oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal, proto vyskytnoul-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Současně však nemůže ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dojít bez dalšího automaticky vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Správní orgán musí v takovém případě posuzovat, jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

18. V nyní projednávané věci je tedy třeba, aby se správní orgány zabývaly kvalitou zpochybňujících tvrzení žalobce, která byla zcela konkrétní, a posoudily jeho tvrzení ve vztahu k podkladům, které svědčí o spáchání přestupku, a to i ve vztahu ke kvalitě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ve věci sporného pokutového bloku (neboť jen ten byl žalobcem konkrétně namítán). K tomu vyjdou, mimo jiné, ze závěrů bodu 17 shora citovaného rozsudku osmého senátu NSS ve věci sp. zn. 8 As 186/2016, podle kterého by mělo mít oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisu. Důkazem, že blokové řízení skutečně proběhlo, totiž může být i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, nejsou-li pochybnosti o údajích v něm uvedených (bod 18 citovaného rozsudku sp. zn. 8 As 186/2016).
19. S ohledem na předně uvedené se soud nemohl zabývat námitkou, kterou žalobce zpochybňuje sporný pokutový blok, neboť by tím v této procesní fázi nahrazoval hodnocení správního orgánu.
20. Soud proto přistoupil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) b), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem ve smyslu § 78 odst. 5 téhož zákona.
21. Naproti soud neshledal důvodnou dílčí námitku *druhého* žalobního bodu (absenci poučení o koncentraci řízení), neboť z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobce byl již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně právně zastoupen advokátem, jehož stavovskou právní povinností (§ 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii) je i bez případného poučení využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Pokud advokát těmito svým povinnostem v úplnosti nedostál, nelze z toho vyvozovat nezákonné zkrácení subjektivních práv stěžovatele ve správním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č.j. 8 Azs 152/2017-31).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč a náklady právního zastoupení za 3 x úkon právní služby po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), tj. 9 300 Kč, za 3x paušální náhradu režijních výdajů po 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, proto mu soud přiznal též částku odpovídající výši 21 % DPH, kterou je povinen jako plátce odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., tj. 2 142 Kč, tedy celkem 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 22. října 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu